

Enhver, der indenfor U. S.s Territorium eller Jurisdiktion begynder at forberede eller forbereder Midlerne til nogen militær Ekspedition eller noget militært Foretagende imod en venligstindet Fyrste, Stat osv., idømmes Bøde paa ikke over 3000 Dollars og Fængsel af ikke over 3 Aar.

Af de her nævnte Loves Forhistorie fremdrages følgende Træk:

I nogle Statutter fra Edvard III.s Tid hedder det: „Dg da mange andre Tilfælde af Forræderi kan indtræde i Fremtiden, uden man nu kan forudsæ eller tænke sig dem, saa bestemmes det: Alt hvis noget andet Tilfælde af formodet Forræderi, hvilket ikke ovenfor er specificeret, fremføres for nogen Domstol, da maa Dommeren, ikke lade Sagen gaa til Doms, før Kongen og hans Parlament har afgjort, om den skal opfattes som Forræderi eller som anden Utrofskab.

Sverige havde gjort Forestillinger i London, fordi Rusland havde faaet bygget et Skib i England, uagtet Sverige og Rusland stod paa Krigsfod. ^{12/1} 1721 udtalte Overhuset, at Kongen havde ingen Magt til i nogen af hans Majestæts Besiddelser at forhindre Bygningen af Krigsskibe for fremmede.

1794 beklagede England sig til de forenede Fristater i Nord-Amerika over, at man i dette Land byggede Krigsskibe til at hjælpe Frankrig, uagtet Frankrig var i Krig med England. Derefter vedtoges den første amerikanske Foreign Enlistment Act ^{5/6} 1794, der fornyedes ^{2/3} 1797, ^{3/3} 1817 og ^{20/4} 1818.

Ligeledes fremdrages følgende Udtalelse af Canning om Foreign Enlistment Act, 1819:

„En stor Forandring er foregaaet i de europæiske Staters Karakter siden Elisabeths og Jacob I.s Tid. I hine Dage gennemtrængte en almindelig Tørst efter militær Hæder alle Stater. Vaabenbrug var en stolte og hædret Profession i Stedet for en Pligt og en Opgave, der hvilede paa Nationen. Siden hine Dage er en væsentlig Forandring foregaaet. Det er ikke Regeringernes Politik, men det er Folkets Karakter, der har forandret sig. Tidligere opmuntrede man til og sanktionerede man en Eventyrer-Virksomhed, der ikke nu vilde blive billigt.“

Saa vel den amerikanske som den nyere engelske Lov drejer sig om Forseelser, der begaas mod en eller flere venligstindede Stater, der befinde sig i Krigstilstand, dog med den Undtagelse, at Udrustning af en militær Ekspedition mod et saadant Land altid er en strafbar Handling, hvad enten der er Krig eller Fred. Det var denne Undtagelse, der bevirkede Forandringen af 1870 i den engelske Lov. Forud for nævnte Forandring var der gaaet alvorlige Underfølgelser om Spørgsmaalet:

Naar er en Stat i Krigstilstand? Dette Spørgsmaals udtømmende Besvarelse blev nødvendig ved Drøftelsen af Alabama-Sagen; Vanskelighederne ved dets Afgørelse skyldtes især Borgerkrigene, der ikke indledes med nogen officiel Krigserklæring. Af de formentlige Kendetegn hid sættes følgende:

Lord Russell (efter den amerikanske Højesterets tidligere Afgørelser): naar Oprørspartiet paa fjendtlig Maade har bemægtiget sig en vis Del af Territoriet; naar det har erklæret sin Uafhængighed; naar det har aftastet den undersaatlige Trofskab; naar det har organiseret Hæere; naar det har begyndt Fjendtligheder mod den tidligere Herster; naar det er anerkendt som krigsførende og dets Kamp anerkendt som Krig.

Battel: „Borgerkrig fremkalder i Nationen to uafhængige Partier, der betragte hinanden som Fjender og ikke anerkende nogen fælles Dommer. Disse to Partier maa derfor, i hvert Fald midlertidig, betragtes som udgørende to særskilte Organismer — to distinkte Samfund. Da de ikke have nogen fælles dømmende Autoritet, saa er de i nøjagtig samme Stilling som to Nationer, der have grebet til Vaaben mod hinanden.“